

BÁGL

STUDENTSKÝ ČASOPIS
2018

**ROZHOVOR
LADISLAV
VÝMOLA**

**ŽIVOT
STUDENTA**

**PAMÁTKA
OBĚTEM
HOLOCAUSTU**

OBSAH

03 ROZHOVOR:
LADISLAV
VÝMOLA

06 BOTY? BOTY!

07 RECENZE

09 NOVÝ
ZÉLAND

11 ČAS NA
FEJETON

12 CHVLIKA
POEZIE

13 HOLOCAUST

15 HLÁŠKY

16 ZAJÍMAVOSTI

17 JINAKOST

MĚSÍC LEDEN BYL VE ZNAMENÍ NEDOSTATKU SPÁNKU, HORY UČEBNIC, PŘÍPRAVY MATURITNÍHO PLESU A OSLAVOVÁNÍ, ŽE JSME PŘEŽILI ČAS POLOLETNÍ.

1. DÁMY A PÁNOVÉ NÁŠ REDAKČNÍ TÝM BYL OSLABEN A MY NYNÍ SHÁNÍME LIDI, KTEŘÍ BY SE CHTĚLI PODÍLET NA TVOŘENÍ NAŠEHO VELEVÁŽENÉHO BÁGLU.

2. BUDEME OPRAVDU VDĚČNÍ ZA ZÁSOBU HLÁŠEK Z HODIN, ZA VAŠE KRESBY ČI OHLASY A POŽADAVKY.

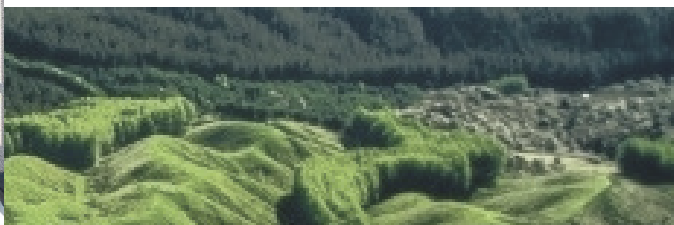
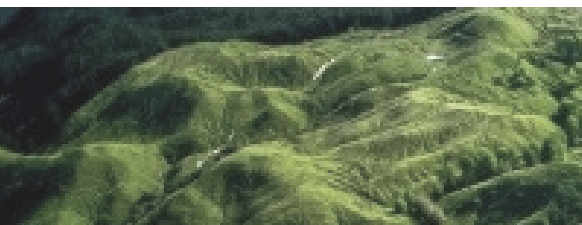
ŠÉFREDAKCE : ANNA SOCHOROVÁ

REDAKTORŮ : TOMÁŠ HOFÍREK

MIRIAM MIŠKOVSKÁ

JIŘÍ KAMARÁD

GRAFIKA : ANNA SOCHOROVÁ

LADISLAV VÝMOLA

Anna Sochorová
Miriam Miškovská

Proč jste se rozhodl pro kariéru učitele?

Říkal jsem si, že by nebylo špatné něco dávat zpátky. Protože když člověk něco umí... Teda alespoň si myslí, že něco umí, tak by bylo fajn to nějak vrátit zpátky do světa. To je moje základní filosofie.

Řeknete mi něco o sobě?

Já jsem původně z jižní Moravy. Pak jsem studoval v Praze na vysoké škole, kde jsem jen tak pro zajímavost neudělal státnice a propadl jsem. Dostal jsem se do skupiny studentů, kde jsem poznal svoji tehdejší přítelkyni. Do Žďáru jsem se přišel. Takže to celé, že jsem teď na Vysočině, spískala moje manželka. Ale když se nad tím zamyslím, celé to pěkně vyšlo. Protože první životopis, který jsem napsal do nějaké práce, jsem poslal právě na Bigy. Ale po vysoké jsem učil na jazykovkách v Praze. Pak jsme se rozhodli, že se chceme vzít, najít si byt a tak dále, tak jsem to zkusil na Bigy a hned to vyšlo.

Neuváženě jsem se při přijímacím řízení panu řediteli zmínil, že když jsem chodil do školy, byl tam swingový orchestr a že to byla taková prestižní záležitost. Hráli na plesech a každý je chtěl slyšet. Já jsem tedy řekl, kdyby se tady něco takového dělo, tak bych se na tom rád podílel, že rád přiložím ruku k dílu. A hned ve druhém kole mi pan ředitel řekl: „Budeme zakládat swingový orchestr a vy ho povedete.“ Takže mě „omejvali“. No tak se nějak snažím, ale je to systém pokus - omyl.

Kde jste se učil hrát na kytaru?

Já jsem celý život samouk. (Po chvíli a mém mírně nevěřicím pohledu. Dodal...) Přiznávám, chodil jsem na hodiny, ale jen dva měsíce, když jsem se chtěl něco dozvědět.

Takže všechny materiály pro orchestr připravujete sám?

Většinou člověk najde skladbu. Je tam melodie, akordy a zbytek se prostě musí dotvořit. Vím, jak by to mělo znít. Ale mám software v počítači, a když je něco potřeba, tak to napíšu. Ale nikdy nevím, jestli je to dobře. Prostě jenom zkouším.

Jak vám to šlo ve škole?

Mně to na střední šlo. Já jsem byl celkem dobrý. Matika, fyzika, zkrátka ty technické obory, ty mi vždycky šly. Naopak v dějepisu a zeměpisu jsem moc nezářil. My jsme byli ve třídě taková divná skupinka lidí. Vytvořily se mezi námi zvláštní sociální vztahy. Bylo tam málo kluků a já se s nimi moc nebavil, protože jsem nikdy nevěděl o čem. Byli jsme dost rozdělení. Nemyslím si, že to bylo ideální. Teď, když chodíme na srazy, sejde se nás třeba půlka a o tom zbytku člověk nic neví.

(Vyrušení paní Troubilovou, která měla nakonec volnou hodinu. Balíme si věci. A konáme bleskový přesun.)

Proč učíte právě angličtinu?

To je hrozně jednoduché. Vlastně je to obrovská náhoda. Já jsem na střední škole přišel za výchovnou poradkyní a řekl jsem, že chci dělat hudbu, ale nechci jít na konzervatoř. A ona mi řekla, ať si dám hudební výchovu a jdu na učitele a k tomu ať si přidám něco takového lukrativního... takže za mě angličtina... Protože když vás nebude bavit, tak vždycky můžete překládat nebo něco takového. S tím se neztratíte. A já vůbec nevěděl, co chci dělat. První otázka vždycky byla: „Proč jsi na pajdáku?“ Já na to jenom řekl: „No já nechci učit, ale...“ Já na angličtinu ani nebyl tak dobrý, ale učitelé na škole mě oslovili tak moc, že jsem z té školy vyšel jako přesvědčený angličtinář. Literatura, reálie, já to naprosto žral. A hudebka, ta byla těžká a já si ji musel vydřít, protože z gymplu jsem toho moc nevěděl a proti mně stáli lidi z konzervatoří.

A orchestr funguje?

Orchestr se schází na 45 minut týdně, ti lidi doma zrovna necvičí. Takže kolikrát je z toho člověk rozmrzelý, protože tomu dal strašně moc času a pak je z toho nic. Ale zároveň bych se do toho sám jen tak nedokopal. Jednou, někdy to zkusím, až bude víc času – to jsem si říkal. Tohle je skvělá příležitost, protože člověk prostě musí, takže je to pro mě skvělá škola. Ono je to tak i kolikrát v životě. Člověk se musí sám poprat.

Vedete i Bigy sbor, vidíte?

No ano, to je dost podobné tomu orchestru, ale ve vedení sboru jsem úplně nepolíbený a nevěděl jsem, jak na to jít. Ale už jsem se otrkal. Je určitě potřeba být trochu kreativní. Musíte skladby upravovat pro konkrétní lidi, což je žrout času, ale vyplatí se to.

Stíháte i něco jiného?

Snažím se trochu žít a tak. Protože i moje manželka je učitelka na státku, snažíme se nepřenášet práci domů. Moje kolegyně se sice ptají, jestli se něco děje na státku, ale já to vůbec nevím, protože se doma o škole nebavíme. Noty rád píšu třeba ve škole o volných hodinách, protože si nerad práci nosím domů. Musím si od toho odpočinout. Hraju v Blues mine TRIU a ve Žďárském swingovém orchestru. To mě baví. Chci, aby se muzikanti mezi sebou znali, vytvářeli kapely a rostli. Proto pořádáme akce, aby si zvykali vystupovat před lidmi a tak.

A něco mimo hudbu?

Rád čtu... třeba o dějinách hudby.(Smích.) Ale ano, zajímám se i o jiné věci. Mám rád anglickou literaturu. Sleduji levné letenky a jezdím po světě na road tripy a tak. Protože ti kamarádi z výšky jsou taky učitelé, máme prázdniny ve stejnou dobu. Byli jsme v Pobaltí a na Balkáně, kde jsme si půjčili auto a projezdili to tam. Plánuju cestu do Ameriky po národních parcích. Ale hudba pořád vede.

Jak se vám tady líbí?

Líbí se mi tady. V rámci hudebky se můžu plně realizovat, mám úplnou svobodu. Totální volnost. Ale mám i absolutní zodpovědnost. Když jedete podle pravidel, neuděláte chybu, ale neuděláte ani nic nového. Nemám na děti žádný bič, prostě nedám dvojku z hudebky. Ale buď je to zaujme, nebo ne. Nuda je ve škole úplně normální. Běžná věc ze 60%, to jsem ale ještě hodný. V angličtině jdeme podle postupů, ale občas chci vybočit a zabývat se aktuálními věcmi. Ale zase k tomu potřebujete gramatiku. Takže kde je střední cesta? Ale to už mluvím jako učitel.

BOTY?!

JIŘÍ KAMARÁD

Boty

Lodičky, lakýrky, kozačky, mokasíny, tenisky, holínky, bačkory, polobotky, pohorky, žabky, lyžáky, „crocsy“ - ať už jsou v jakékoli podobě, máme je všichni. Většinou se, pokud je vše v pořádku, vyskytují v páru. Jakmile tomu tak není, jsou nám k ničemu. Jedna bez druhé je akorát k zlosti.

Každý z nás má jistě spoustu párů bot, přičemž různé páry mají různé funkce. V jedněch pantoflích chodíme doma, druhé máme jako nouzové a chodíme v nich vysypat smetí do popelnice. V těchto chodíme do školy či práce, v tamtěch si jednou za čas vyjdeme třeba do divadla. Máme lehké, vzdušné boty na léto a bytelné, teplé boty na zimu. Máme boty, které nosíme každý den, a také boty, které vězí někde vzadu v botníku a ani si na ně nevzpomeneme. Některých bot si tolik nevážíme, protože byly za babku a můžeme si kdykoli koupit další, některých si naopak hledíme, poněvadž byly ohromně drahé. Některé máme čistě pro účel, jiné máme pouze na parádu.

U parády bych se rád pozastavil. Občas se říká: „Parádo, trp!“ a u bot to, domnívám se, platí do puntíku. Tento jev častěji postihuje dívky a dámy. Mluvím o tom, když si dáma pořídí nádherné boty na vysokém podpatku, které stály značnou část její měsíční mzdy (v horším případě se jedná o značnou část mzdy manžela) a ve kterých vypadá přece úchvatně, ale vítězoslavný úsměv jí ztuhne poté, co udělá pár vznešených, o deset centimetrů vyšších kroků a shledá, že její paty jsou rozedrány do krve. Není to zvláštní? V dnešní době máme pračky s šestým smyslem, naše auta parkují skoro sama, bojujeme s rakovinou, hledáme ve vesmíru planety podobné Zemi, chystáme se kolonizovat Mars, ale neumíme vyrobit boty, které by byly krásné a zároveň pohodlné!

Boty mají sice nevýhody, ale vyvažují to svými nespornými výhodami. Zahřejí nás, zkrášlí nás, poskytnou nám pohodlí. Staly se nedílnou součástí naší kultury. Nebojím se říci, že boty drží svět na nohou.

NEVYŽÁDANÉ RADY

**BARBORA
SOBOTKOVÁ**

Když se mi dostala do rukou knížka Marka Váchy - Nevyžádané rady mládeži, odložila jsem ji na poličku k ostatním knížkám a řekla si, že si ji jen tak nepřečtu. Byla jsem znechucena názvem této malé brožurky. Nevyžádané rady mládeži. Rady. Zase mi někdo chce pomáhat na cestě životem, vtloukat mi do hlavy, co smím, nesmím, můžu, nemůžu a co je pro mě dobré. Toho mám plné zuby. Slyšíme to každý den. Doma i ve škole.

Po vánočních prázdninách jsem se vrátila do školy a se spolužáky jsme se bavili o tom, co kdo našel pod stromečkem. Milým překvapením pro mě bylo, když několik lidí dostalo od Ježíška Nevyžádané rady mládeži. Byl to pro mě impuls k tomu, abych dala knížce alespoň jednu šanci. Nemůže být přece tak strašná, když ji má u nás ve třídě skoro každý a začíná být populární.

A tak jsem se pustila do čtení. Přečetla jsem ji jedním dechem. Je jiná než všechny knihy. Je vtipná, povzbudivá a plná myšlenek. Autor mi sice dává rady, ale nenuceně. Sám říká, že ho nemáme brát vážně, ať každý jdeme svou vlastní cestou. A to se mi líbí. Našla jsem v ní spoustu myšlenek o sobě samé, církvi, dnešní společnosti a času. Začala jsem o některých věcech pochybovat, v jiných jsem se utvrdila, že je dělám správně. Uvědomila jsem si, že čas utíká. Běží. Písek se odsypává. Stále. Je důležité prožívat každou vteřinu naplno a každý den, jako by byl poslední.

Teď už vím, že Nevyžádaným radám mládeži nelze dát pouze jednu šanci. Těch šancí si zaslouží hned několik. Každým přečtením je kniha něco více. A každým přečtením si z knihy vytáhnu jinou myšlenku, která mě poté několik dní provází. Je zajímavé, kolik velkého se vejde do tak malé knížky. Nejraději bych ji zařadila do povinné četby a doporučila ji každému, ať už člověk spadá do této věkové kategorie či ne, ať je věřící či ne. Každému. Podle mě si z knihy každý něco malinkého vezme.

Malá ochutnávka

„Víš, při maratonu je velmi jednoduché běžet tak, až omdlíš a padneš, nic na tom není. To ti řeknou všichni, kdo běhají dlouhé tratě. Jednoduše se rozběhneš příliš rychle, no a pak jen počkáš, až se Ti zatmí před očima a tělo Ti selže - a tělo Ti selže velmi ochotně, protože si chce odpočinout. Ale to není nic obdivuhodného, tohle dokáže každý. Ty musíš běžet až do cíle a musíš to vydržet, musíš vybičovat tělo, aby neomdlávalo a Tvoje vůle to dokáže.“

Podobně je v životě velmi jednoduché se utrápit k smrti. Ani na tomto není nic obtížného – a kolik je těch, kdo se tak k smrti opravdu utrápili a nemám pro ně žádnou lítost. Tohle taky dokáže každý, buď pomalu den co den v sebetrápení a lítosti nad sebou samým a svým tak smutným osudem, ach, až se jednoho dne konečně utrpení somatizuje a Ty umřeš, nebo to zvládneš rychle sebevraždou, i s tou sladce pomstychtivě tichou výčitkou okolí, málo jste se o mě starali, málo jste mi naslouchali, tak teď trpte vy, vyčítejte si a vyčítejte si dlouho.

Na tom opravdu taky nic není. Nikdy se nezabíjej, žádná z věcí této země za to nestojí, nikdy. Ani kvůli školním známkám, ani když miluješ holku, která Tebe ne, věř mi. Pamatuj na přísloví kosmologů – nikdy neběhej za tramvají, krásnou ženou a kosmologickou hypotézou – za pět minut tady bude další. Je to drsné, ale je to pravda. I s těmi tramvajemi. Nikdy se nezabíjej, nikdy, kvůli ničemu.

Jestli propadneš ve škole, tak si zopakuješ rok, a nic se neděje. Chci po Tobě něco mnohem těžšího, aby ses vždycky zvedl, abys pořád běžel, abys to všechno, co Tě potká, vydržel, aby sis sebelítostivě nemyslel, že když ztratíš vědomí a padneš, tak že na tom bude něco heroického. Chci Tě ubezpečit, že heroického na tom nebude vůbec nic, heroické bude, když nepadneš a vytrváš. Heroické je, když vezmeš tělo a narveš ho do tratia pak dál a dál.”

„Těžko, přetěžko je
být na Zemi
ateistou.“

JEDINEČNÝ NOVÝ ZÉLAND

MIRIAM MIŠKOVSKÁ

Pohutukawa

Endemický druh stromu, českým názvem Železnec ztepilý, který je symbolem Vánoc na Novém Zélandu. Právě v prosinci totiž kvete překrásnými jasně červenými květy s dlouhými tyčinkami. Dorůstá až dvacetimetrové výšky, roste převážně na mořském pobřeží. Daří se mu i na suché kamenité půdě a jako první kolonizuje lávová pole.

Dřevo bylo pro svou tvrdost využíváno na stavbu lodí. Med z jeho květů je bílé barvy a z Nového Zélandu si jej objednává i britská královna. Název Pohutukawa má původ v maorštině. Zajímavé je, že se k tomuto stromu pojí právě maorská mytologie. Legendy vypráví, že se duše Maorů po smrti přestěhuje do starého stromu. Odtud duše zemřelých putují do bájně domoviny Hawaiki.

Tuatara

Tato živoucí fosilie, nazývána také Hatérie novozélandská, je endemickým druhem na Novém Zélandu a vyskytuje se pouze na několika ostrovech severní části země. Tento druh je jedním ze dvou posledních druhů řádu hatérií, plazů, nejvíce rozšířených ve druhohorách. Tuatara je noční živočich, ale část dne tráví i sluněním.

Strava je tvořena především hmyzem a příležitostně malými ještěrkami, které loví v noci. Označení Tuatara, pochází z maorštiny a znamená nesoucí šípy. Tuatara má totiž na hřbetě řadu špičatých šupin, připomínající šípy. Vzhled Tuatarů se od druhohor prakticky nezměnil, mají stále zachovanou strunu hřbetní. Zajímavostí je, že se v klidu nadechují pouze jednou za hodinu a při pohybů asi jednou za sedm sekund. Jsou také dlouhověcí (nejstarší zaznamenaný jedinec se dožil 111 let) a své velikosti dospělé dosahují až po dvaceti letech.

Glowworm

Endemický druh dvoukřídlého hmyzu vyskytující se na Novém Zélandu. Larvy i dospělci produkují světlo a žijí v jeskyních či v temných lesích. Druh byl objeven v roce 1871 a byl zprvu vědci považován za příbuzného světlušek, až v roce 1886 bylo zjištěno, že je to dvoukřídlý příbuzný komárů. Většinu života tráví jako larva, a to 6-12 měsíců během toho vyroste do velikosti zhruba 3 cm. Tělo larvy je měkké, ale hlava je pevná. Poté se zakuklí. Období kukly trvá 1-2 týdny. Jediným účelem dospělého jedince je rozmnožování, dospělý jedinec nepřijímá potravu a žije jen několik dní. Světlo vydávané larvou má přilákat kořist, k té patří jepice, mouchy, a dokonce i malí plži a mnohonožky. Kořist se chytne do hedvábných vláken, které si larva tvoří. Díky vydávanému světlu to v noci v jeskyni vypadá, jako kdyby na stropě svítily hvězdy. Proto jsou tyto jeskyně vyhledávanou a jedinečnou atrakcí.

ŽIVOT STUDENTŮV

JIŘÍ KAMARÁD

Jsou mezi námi sice rozdíly – někdo vstává v pět, někdo v šest a někdo v sedm, někdo autobus dobíhá a někdo na něj netrpělivě čeká, někdo má školu za rohem a někdo do ní dlouze putuje. Každý máme své trable, které jsou u každého z nás trochu jiné, jejich původ nás však spojuje – jsme studenti.

Býti studentem je tuze těžké. Prát se se sveřepým budíkem, najít dvě stejné ponožky, i přes ranní nevolnost do sebe naházet cosi k snídani, stihnout ranní spoj či se zkrátka pěšky doklopýtat do školy, to člověka každé ráno vysílí. Když sebou pak praští do školní lavice (která se buďto nesnesitelně viklá, nebo naprosto neodpovídá představě o pohodlném pracovním místě), není divu, že svým vzezřením připomíná sůvu z nudlí. A ránem to teprve začíná. Po celý den totiž nebohý student schytává jednu ránu za druhou. Špatná známka z testu, o kterém si byl skálopevně jist, že se mu povedl, totální okno při mluvním cvičení, nenadálé zkoušení,... Je toho požehnaně. Konečným úderem, třešničkou na dortu či poslední kapkou mu může být poté zjištění, že došlo k chybě v objednávání jídel ve školní jídelně, což znamená, že oběd zkrátka a dobře nemá.

Po celičkém dni stráveném ve vzdělávacím ústavu znavený student usedne za psací stůl, podívá se z okna, kde slunce zdárně došlo ke svému západu a začne listovat diářem, v němž zjišťuje, kterou povinnost lze co nejvíce ošidit a kterou musí, byť se skřípěním všech dvaatřiceti zubů, opravdu splnit. Pak se v něm ale ozve silný pud digitálního tvora, jenž mu káže zkontrolovat veškeré sociální sítě a média, na kterých už dlouhé hodiny nebyl aktivní. Do ruky se mu tak dostává chytrý telefon a do hlavy tvrzení, že je to jen na malý moment. Tento malý moment se posléze poněkud protáhne a student shledá, že hodiny ukazují čas, ve kterém by se měl ubírat ke spánku. Neodkladné povinnosti tedy roztrídí na dvě skupiny se jmény „zas tolik to nespěchá, to zvládnou o přestávce“ a „urgentní“. Druhou jmenovanou skupinu povinností odbude, seč to jde a první už v podvědomí pohřbívá, protože ví, že o přestávce opravdu čas mít nebude. Po dalším zběžném zkontrolování sociálních sítí a ještě zběžnější večerní hygieně usíná neklidným spánkem, jenž se stává klidným až pět minut před obávaným zazvoněním budíku. Celý kolotoč se točí znovu a chudák student z něj už jen tak nevyjde. Když se to však konečně zadaří, začne (ted' už bývalý) student na svá studentská léta vzpomínat.

Máme to my, studenti, ale těžký život...

ČAS NA POEZI!

VERONIKA BLAŽKOVÁ

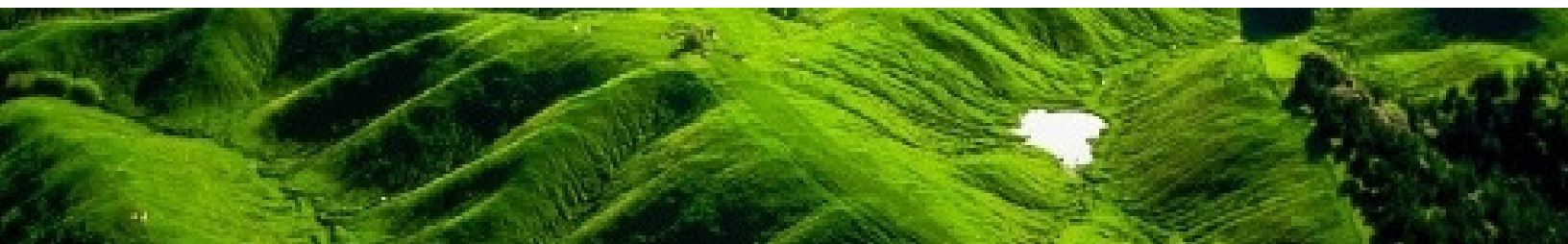
Ocelový drak

Ocelový drak
zkamenělým mořem se
žene. Z nozder
mu stoupá hustá pára.
Mávám vlaku na pozdrav.

Zvuk

V rytmu jazzu
kroutí se plamen svíčky,
kocour zamňouká.

DEN PRO TY, KTEŘÍ SE PROVINILI POUZE TÍM, ŽE SE LIŠILI

ANNA SOCHOROVÁ

27. ledna jsme si připomněli zvěrstva, která se stala během 2. světové války a navždy v nás zanechala znechucení z toho, čeho jsou lidé schopni. Jak se může zvrhnout moc v rukách šílence. Lidskou hloupost a tupou chuť následovat svého vůdce bez jakýchkoliv výčitek svědomí.

Na mém nočním stolku leží kniha od Elieho Wiesela s názvem Noc. Již po pár stránkách na mne padl strašný smutek. Patnáctiletý kluk, kterého společně s rodinou a sousedy pošlou do koncentračního tábora v Osvětimi, pocítí kolem sebe obrovskou nenávist ze strany dozorců vůči Židům. Vidí mrtvá nemluvňata, která spalují plameny. Přejde o všechno, o všechny. Nevěří v lidstvo. Začíná pochybovat o bohu, ale je si jistý, že pokud tohle všechno přežije, nikdy na to nezapomene. Přiznávám, že kniha není zrovna odpočinková četba, avšak věřím, že některým otevře oči a donutí je zamyslet se.

Pokud bych měla popisovat celý průběh této nehumánní akce náš časopis s omezeným počtem stránek by mi jistě nestačil. Takže pouze v krátkosti.

Osvětim, místo, kde přebývá smrt

První plynová komora byla zřízena v Osvětimi I. V ní byly v září 1941 poprvé vyzkoušeny a ověřeny vražedné účinky cyklonu B - látky, která se běžně používala pro deratizaci. Později byly v Birkenau postaveny čtyři velké plynové komory, v nichž mohlo být denně zavražděno na šest tisíc lidí. Plynové komory byly maskovány jako sprchy, které měly oběti přesvědčit, že jde o desinfekční opatření, kterým musejí projít dříve, než budou poslání na práci v táboře.

Symbolem bezohledného využívání vězňů se staly lékařské pokusy prováděné na vězňích nacistickými lékaři, např. neblaze proslulým Josefem Mengelem. Tito „lékaři“ experimentovali mj. se sterilizací židovských žen a prováděli pokusy na dětech, především na dvojčatech.

Vězňové táborové tyranii vzdorovali různými formami odboje. Odbojové organizace pomáhaly vězňům shánět léky a potraviny, dokumentovaly nacistické zločiny, pomáhaly při útěku a sabotážích, snažily se prosadit politické vězně do zodpovědných pozic a připravovaly se na povstání. Z Osvětimi uprchlo celkem 667 vězňů, z nichž však 270 bylo dopadeno již v okolí tábora a okamžitě popraveno.

Nejznámějším případem byl útěk dvou slovenských Židů Alfreda Wetzlera a Waltera Rosenberga (Rudolf Vrba), kterým se podařilo přejít na Slovensko a informovat tamější židovské vedení a jeho prostřednictvím celý svět o hrůzných skutečnostech se jménem Osvětim, o níž sepsali obsáhlou zprávu. 7. října 1944 došlo v Birkenau k povstání Sonderkommanda pracujícího v plynových komorách. Vězňům se podařilo zničit jednu z plynových komor, a narušit tak vyhlazovací proces. Všichni povstalci zahynuli. Popravena byla také skupina mladých vězeňkyň, které povstalcům propašovaly z továrny v Monovicích střelný prach.

Brzy poté byly plynové komory a krematoria na Himmlerův rozkaz zničeny. Před postupující Rudou armádou bylo třeba skrýt stopy vražedné mašinérie. Když se v lednu 1945 začala k táboru sovětská vojska blížit, začalo chvatné vyklízení tábora. 58 tisíc vězňů bylo vyhnáno na pochody smrti - větší část z nich byla v jejich průběhu zavražděna. 27. ledna 1945 vstoupila do tábora Rudá armáda. Nalezla zde 7650 vyčerpaných a vyhladovělých vězňů a řadu dokladů o zločinech, které nacisté nestačili včas zničit. Tak bylo v táborových skladech nalezeno téměř 8 tun lidských vlasů a přes milion pánských obleků a dámských šatů.

Podle různých odhadů bylo v Osvětimi zmařeno 1.2 až 1.6 milionu lidských životů. Osvětim se stala symbolem nacistického „konečného řešení židovské otázky“.

- (Zdroj: Holocaust.cz)

Uctěte památku obětí jakýmkoliv vhodným způsobem. Třeba si jen něco přečtete, podívejte se na film nebo jen na chvíli zavřete oči a dopřejte minutu ticha nevinným obětem politického systému a zvrácené touhy po čisté rase.

Ona je to taková pěkná, sympatická reakce
-PS

Tyjo, ty seš první, který se podařila transmutace
prvků za to dostaneš
Nobelovku
- BI

Ta myšlenka se mrtvou už narodila.
- JK

Jsem stár, hodně stár jsem superstár.
-JK

To koukáš na drát a von je to špagát co?
- JK

B - jako magnetická indukce
A- jako vodičová
-MH

Novozélandské Blue Lake je nejčistší sladkovodní jezero na světě

Nejdelším názvem jakéhokoliv místa na světě je -
TetaumatawhakatangiHangakoauaotamateareh
aeturipukapihimaungahoronukupokaiwhe

The Baldwin Street je nejstrmější ulicí na světě

Na Gisbornském letišti dávají letadla přednost projíždějícím vlakům

Maorský název pro NZ je „Aotearoa“, což znamená „země dlouhého bílého oblaku.“

Natáčení trilogie Pána prstenů přineslo do NZ ekonomiky okolo 200 milionů dolarů. Novozélandská vláda dokonce vytvořila speciální Ministerstvo Pána prstenů (Minister for Lord of the Rings), které zajišťuje, aby z této trilogie zélandská ekonomika vytěžila co nejvíce.

Jeden zélandčan se nechal legálně přejmenovat na Full Metal Havok More Sexy N Intelligent Than Spock And All The Superheroes Combined With Frostnova. Toto 99-ti znakové jméno téměř neprošlo, protože zákonný limit je 100 písmen.

V RŮZNORODOSTI JE SÍLA

ANNA SOCHOROVÁ

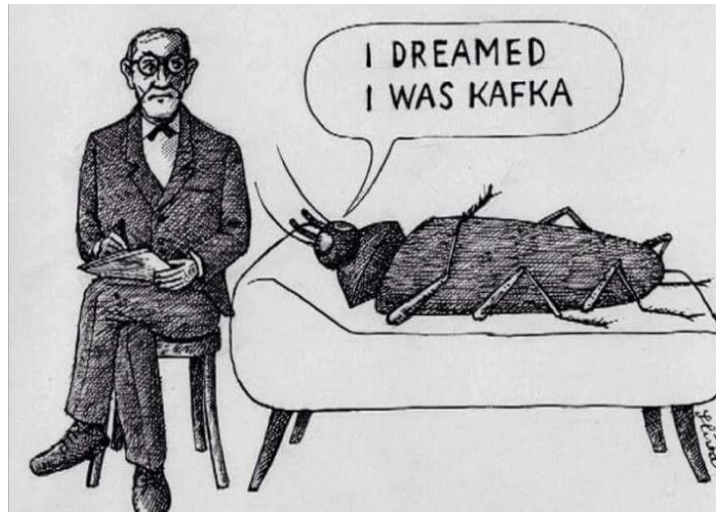
V rozmanitosti je síla, což je jeden z nejpravdivějších výroků, který jsem v této době četla. Představte si, že každý člověk na světě by byl naprosto totožný. Stejná barva vlasů, rysy obličeje, barva kůže, stejná výška, ale i stejné vlastnosti, myšlenky, nápady.

Ale takový svět by nestál za nic. Jak by mohli vznikat tak úžasná umělecká díla, když by každý umělec měl v hlavě vize obrazů, které by se ani trochu nelišily od vizí jiných mistrů? Měli bychom proč chodit do galerií? Co by studenti rozebírali v hodinách dějin umění? Co kdyby každá píseň zněla úplně stejně? Potřebovali bychom potom aplikace na poslouchání hudby, když by přece naprosto stačilo stáhnout si jednu píseň a poslouchat ji v nekonečné smyčce? Kdo by se účastnil debat, kde mají oba účastníci naprosto stejné argumenty? Jaký smysl by mělo kupovat si knihy se stejným příběhem, grafikou obálky? Vždyť v knihovně také nemáme jeden příběh 100krát. A neztratila by poezie, která je o naprosté různorodosti, svůj smysl? Potřebujeme různorodost.

Krása světa spočívá v rozmanitosti. Potřebujeme lehce šílené umělce, kteří by bez své výstřednosti nedodali lidským smyslům tolik duševní potraviny, kterou si zaslouží. Snílci s hlavou věčně v oblacích dávají světu nové vynálezy k vylepšení všech životů. Nikdo z těchto lidí nevybudoval svůj život a úspěch na tom, že by nikdy nevystoupil z davu a vždy se držel ověřených postupů a názorů svého okolí.

Nedokážu si, a vlastně ani nechci, představit svět bez jinakosti. Každý z nás se něčím liší a já myslím, že to je skvělé. Jsme originály a je pouze na nás, jestli jimi zůstaneme a budeme si utvářet své hodnoty a názory, nebo zvolíme jednodušší možnost a staneme se ovce, které jsou moc vyděšené, než aby opustily své stádo a vydaly se na dobrodružství i přes překážky, které jim cestou padnou pod nohy. Dostanou se nakonec ke svému vytouženému cíli? Netuším. My bychom si však měli užívat, že nejsme kopie.

Disturbing_bookclub

<https://www.instagram.com/freud.quotes>

Fotky na Timeline · Včera v 12:05 · 🌐

Zobrazit v plné velikosti · Další možnosti

To se mi líbí   Komentář   Sdílet

Truth Potato

Following rules
doesn't always guarantee success

